

METIS

Un relat de: [berguedana](#)

No puc fer tot el que vull perquè estic lligada a un mirall i a una serp. El mirall em va indicant cada imperfecció, que he d'anar restant per esdevenir com em van parir els meus pares tan perfectes, tan naturals, tan omnipresents. I la serp em coacciona de tal manera que no puc moure un dit, no fos que entrés el seu verí mortal per les meves venes i no pogués estar ni un minut més en aquest món per estendre la saviesa a totes les arrels de les plantes i als caps de les persones. No m'ho puc permetre.

Quan vaig néixer de l'aigua de l'Oceà, el meu pare, semblava que la humitat no deixaria donar forma al meu cos; però la meva mare Tetis, que venia dels boscos i la natura, va fer l'embranchida per donar-me el físic que ara tinc. És l'herència d'aquesta parella tan harmoniosa i tan estimada per mi. Sempre he tingut el dubte de si ells estan tan satisfets de mi com jo d'ells. Crec que la meva mare esperava una altra cosa. Les meves indecisions la deuen deixar de pedra. Ella que és una nimfa, una nereida, i jo tan palplantada. "Que bonica!" deu dir però "De què li serveix la bellesa?".

No he fet mai mal a ningú però tampoc he pres decisions revolucionàries. La meva discreció, indecisió i moderació m'han envoltat d'amistats que no són ni carn ni peix. Per no molestar he estat capaç d'aparellar-me amb la persona que ha insistit més, sense pensar si això era bo o no per a mi. I tot i que la gent pensa que sóc perfecta, jo em trobo plena d'imperfecció. I en aquesta antítesi visc contínuament. Voldria tenir el poder del meu pare, que omple el món en una de les proporcions més altes, i voldria posseir el bon gust de la meva mare, que provoca l'admiració de tothom. Jo no els puc donar el disgust en comunicar-los la meva infelicitat a causa de la prudència que m'ha envaït sempre i m'ha lligat de mans i de peus. Però tinc una sortida: Demà a la matinada, em mouré ; i la serp em portarà a un altre reialme.